

Казка

СОЧІЧКА КУРОЧКА

На бабусиному подвір'ї завжди було гамірно, особливо зранку, коли в хлівчиках старенька відчиняла двері й на двір після сну поважно виходили гуси, з ноги на ногу перекачувались качки та хутко вистрибували курочки й півники, де вже на них з нетерпінням чекали двійко котиків і руденький песик. Всі дружно гули, кричали, шипіли, кудкудакали, кукурікали, гавкали та нявкали. За сніданком гомоніли собі про те і про се. Обговорювали найсвіжіші новини, які трапились на бабусиному подвір'ї й не тільки. Проте всього цього почути, а тим більше побачити, не могла одна курочка, яка любила довго поспати. Й коли виходила з хліва, то всі вже давно були зайняті своїми справами. Хтось грібся, хтось у водичці бовтався, а хтось і смачну травичку вищипував. Інколи бувало й таке, що залишалась без сніданку, бо коли вміється, причешеться та зодягнеться, то вже й сонце на полудень показує. Ось так. Тому й називали її сонною курочкою.

Одного разу прогулювалась та соня повз штахетник у садочку, аж раптом чує, хтось її на допомогу кличе. Підійшла ближче й бачить: гуска застрягла між двома кругляками в загорожі й не може ні туди, ні сюди.

– Зараз я тобі допоможу, – сказала курочка й почала смикати гуску за крило. Скубає в один бік, смикає в другий. Та де

там. Нічого не виходить. Самій не впоратись.

– Піду, – каже, – когось на допомогу покличу. Я швидко.

Як пішла курочка, то гуска її тільки й бачила. Дорогою назад сонна квоктуха звернула убік, аби помилуватися кульбабкою, що росла обабіч дороги. Обійшла ту рослину кілька разів по колу, заглянула під листячко, нахилилась, понюхала й подалась неквапно далі. Згодом зустріла котика, який ніжився на сонечку, запитала, як у нього настрої, та й зовсім забула куди саме йшла й почала гребтись в бабусиному щавлі.

Згодом, аби «подякувати» за допомогу, підійшла до неї та сама гуска, яку йшла рятувати:

– Спасибі тобі, сестрице, що привела друзів мені на допомогу, – сказала гуска. – Добре, що двоє качурів підсобили.

– Ой, а я зовсім про тебе забула. Вибач мені, будь ласка.

– Нічого страшного, але наступного разу будь уважна.

– Добре, – промовила курочка й продовжила гребтись далі.

Наступного дня господар залишив в'язку соломи у дворі. А хтось, проходячи повз неї, кинув необережно запаленого сірника. Миттю завихрилось полум'я, а від нього до хліва, де жило все птаство, рукою подати. Хто був неподалік, відразу вчинили гвалт і кинулися гасити пожежу. Хто біг із відром, хто з мискою, а хто й з іншим посудом. Всі разом боролися з бідкою. Все те бачила й чула ку-

рочка, вона теж побігла шукати й собі відро, аби допомогти птаству загасити полум'я. Але дорогою згадала, що зранку забула причесатися й подалась в інший бік – додому. Там довго не могла знайти дзеркальце й гребінця – забула де ті речі поклала. А коли знайшла, то захотілось їсти. Поклювавши пшеничку, взяла відро та й рушила на допомогу. Та яке ж було її здивування, коли побачила, що вогню немає, а всі друзі вже посідали на травичку відпочити.

Коли пришкандибала помічниця з відром, всі дружно почали сміятися:

– Ще трішки часу походила б, то ми й спати розійшлися б, а цією водичкою, що принесла, завтра вранці вмиватись будемо. Ха-ха.

Зозуляста лише опустила голову й не вимовила жодного слова, бо розуміла, що знову підвела друзів, але цього разу ще більше. Попросила в них вибачення і пообіцяла наступного разу бути уважнішою. І це були не просто слова, бо вже невдовзі курочка підтвердила, що може бути відповідальною. Коли бабуся вранці-рано сипнула на сніданок зерна птаству, усі дружно кинулись куштувати його. Аж тут зозуляста підняла ввись голову й побачила, як із неба каменем падав униз шуліка й уже розщепив свої гострі пазурі, аби вхопити когось. Закричала на весь двір, наробивши переполоху. Все птаство, забравши під крила своїх діток, кинулося в хлів, а курочка помчала до пса, аби той заступився за них. Собацюра відразу подав свій грубий голос: гав-гав, гав-гав! А шуліка, добряче налякавшись того гавкання, відразу піднявся увись і подався геть. Тоді повиходили всі птахи на подвір'я й почали дякувати курочці за те, що врятувала їх від небезпеки. Квокотусі й самій стало приємно, що зробила таку добру справу. Після цього випадку її ніхто вже не називав сонною, бо чубата завжди старалась бути скрізь і всюди першою та вчасно поспішати на допомогу.